

Tellus.

Organ för M.I.S.

Ur Innehållet.

Red:
S Svénsson

En läkares syn på döden.

Telepati och sanndrömmar.

Ett märkligt seminarium.

U.F.O. Rapporter.

Vår gåtfulla Värld.

Nr : 5

Årgång 4.

Tellus.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill göra sitt bästa för att till allmänheten sprida upplysningar inom områden som ex. Astronomi, människan i förhållandet till livet i universum, Flygande Tefat, parapsykologi, svunna kulturer mm. mm.

Den första fredagen i varje månad - med undantag av juli - aug, och dec, om inget annat meddelas, avhåller Malmö Interplanetariska Sällskap sina sammankomster med föredrag, film mm, på Ungdomens Hus, Skolgatan 10 Malmö där alla hälsas välkomna.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i Sällskapet.

En läkares syn på döden

SAMMANDRAG UR MD

FÉLIX MARTÍ-IBÁÑEZ, M.D.

Döden är inte någon främling för mig. Som läkare har jag ofta sett döda människor. Men dödens drama upphör fördenskull aldrig att vara smärtsamt och oroande.

Filosofiskt sett är döden en gåta.

Fysiologen Rudolf Ehrenberg hävdade att det är omöjligt att definiera livet utan döden. Intill sin yttersta länk är livet en biokemisk kedjereaktion.

Har livet väl en gång börjat, måste det nå sitt slutmål som är döden.

Döden ter sig emellertid mindre skrämmande om vi gör klart för oss att livet når sin största möjliga fullhet blott då det står i tjänst hos ett ideal, något som vi är villiga att dö för om så skulle krävas. Forts. sid 4

Telepati och sanndrömmar

Författarinnan till "Född med siargåva", bestsellern om sierskan Jeane Dixon (Det Bästa sept. 1965), skildrar några oförklarliga händelser i sin bekantskapskrets

NÄSTAN alla människor kan minnas någon gång då ett varsel slagit in, då en dröm visat sig vara en sanndröm, eller då de av allt att döma "fått in" en annan persons "tankevägor". Har det inte hänt er någon gång att en god vän ringt just som ni satt pekfingeret till telefonen för att slå hans eller hennes nummer eller att ni utan begriplig anledning tänkt på någon ni inte träffat på årtal och så mött just den personen lite längre fram på dagen? Då och då händer det att en människa har oförklarliga upplevelser av en sådan dramatisk styrka att hon efteråt inte kan betvivla att det finns mäktiga krafter som än så länge övergår mänskligt förstånd.

Mrs Nathan F. Twining, maka till före chefen för USA:s högsta militärledning, general Twining, låg en regnig januarinatt 1943 och sov i Charlotte i North Carolina, då hon plötsligt vaknade av ett ljud "som liknade ett åskslag". När hon slog upp ögonen "såg" hon tydligt sin man stå vid fotändan av sängen, fastän hon visste att han befann sig på andra sidan av jordklotet, i Stilla havs-området, där han förde befälet över amerikanska 13:e flygkåren.

"Jag såg Nates ansikte och händer alldeles tydligt, till och med West Point-ringen på hans finger", berättar hon. "Sedan såg jag hur fingrarna förlorade greppet om sänggaveln och han försvann gradvis.

Upplevelsen var så kuslig att håret bokstavligen reste sig i nacken på mig."

Tre dagar senare fick Mrs Twining officiellt meddelande om att hennes man var saknad. Hans plan hade störtat i havet samma natt som hon hade haft sin syn. Sex dagar efteråt siktades emellertid generalen på en livflotte på det stormiga havet och undsattes. Han visste förstås ingenting om hustruns sällsamma syn, men i sitt första brev efter det vådliga äventyret skrev han och berättade att han strax före kraschlandningen tydligt "såg" henne blickande mot honom genom regnet.

PARAPSYKOLOGISKA upplevelser tycks vara vanligare i krigstider; kanske beror det på det starka känslolandet mellan dem som trots faran och deras anhöriga därhemma. Mrs U. Alexis Johnson, maka till nuvarande amerikanske ambassadören i Tokyo, fick motta ett telepatiskt budskap i början av andra världskriget. På grund av den ökade spänningen i förhållandet till Japan hade familjen på hösten 1940 evakuerats från Mukden, där Johnson var amerikansk konsul. Han själv stannade kvar på sin post tills han blev tillfångatagen av japanerna: Mrs Johnson hade då hyrt en villa i Laguna Beach i Kalifornien.

Klockan 21.50 den 8 juni 1942 manade en inre röst Mrs Johnson att genast gå över till en av granarna som hade en kortvågsradio.

Allt som kan förmå oss att dö, förmår oss också att leva med större intensitet. Därför är hjältars, mystikers och martyrers leverne intensivare än vanliga dödligas. Det är också därför som kärleken och sinnenas glädje upplevs mera intensivt i dödens skugga.

Jag minns från spanska inbördeskriget att för dem bland oss som levde i medvetandet om döden, som kunde nå oss vilket ögonblick som helst, fick allt -- en solskensdag, ett handslag, ett glas vin en vacker fågel, en ros, ett vackert ansikte-- ett nytt och oänt värde.

Ett märkligt exempel på upphöjt lugn inför döden erbjuder de sista brev som Edward Wilson, läkare, naturforskare, konstnär och polarfarare, skrev i den antarktiska isöknen. Deltagarna i Scotts olycksförföljda expedition svält och hade inte längre något bränsle att värma sig med. Wilsons brev till hustrun hittades invid hans isbepansrade döda kropp. "Var inte förtvivlad", skrev han, "vi spela en god roll i en stor plan upplagd av Gud själv.. Vi mötas alla igen efter döden, och döden har inga fasor.... Allt är till det bästa för dem som älska Gud... Allt är väl".

Döden är ett nödvändigt attribut till livet, och livet får inte bli ett sjukhus, där vi inte vågar leva av rädsla för döden.

Dödsfruktan är ett ofrånkomligt inslag i vår tillvaro, men vi får inte låta den sätta sin prägel på denna tillvaro. Det viktigaste är att veta hur man ska leva.

Den som älskar livet lever ett rikare och bättre liv, därför att han har satt döden på dess rätta plats. Visst kan livet ibland förlängas genom att inte brukas, alldeles som pengar varar längre om de inte ges ut, men en dylik passiv förlängning kan bara uppnås på bekostnad av livsintensiteten. Livet blir som björnens vintersömn, ett liv på sparlåga.

Vilka är då dödsfruktans rötter? Först och främst fruktan för plågorna och ångesten som antas vara förknippade med döendet.

För det andra smärtan över att lämna dem vi älskar och allt annat- arbetet, de vanda tingen omkring oss vid denna jord.

För det tredje: fruktan för det okända.

Tvärtemot vad folk i allmänhet föreställer sig är döden i normala fall inte åtföljd av fysisk smärta. Döendet är tvärtom svept i en stilla ro, rentav ett slags välbefinnande, en andlig upprymdhet, förorsakad av kolsyrans bedövande verkan på centrala nervsystemet.

"Dödens kvalär, sade en berömd läkare en gång ofta ringare än de som vållas av en verkande tand", Skriver Ernest Hemingway.

Alla vetenskapens rön pekar på att det känns ungefär likadant att dö som att somna. Om vi accepterar vår död som en offergård till ett ideal, eller som en naturlig avslutning på vårt livsverk, kan den vara en välsignelse.

Det är lättare att acceptera döden om vi vet med oss att vi fullgjort vår plikt i livet.

Men vår största fruktan är kanske fruktan för det okända, så lik barndommens mörkerrädsla.

Skall vår protoplasma upplösas i sina ursprungliga beståndsdelar och återbördas till universums stora kretslopp, eller kommer det oändligt komplicerade mönster av bilder vi kallar medvetande att överleva döden?

Den berömda schweiziske läkaren och psykologen C.G. Jung sade: "För människan är den avgörande frågan: äger hon samband med något oändligt eller ej?"

Blott om vi vet att det enda som betyder något är det oändliga, kan vi undvika att fixera vårt intresse på trivaliteter, och på allehanda mål som saknar verklig betydelse".

Något som också kan bidra till att skingra vår fruktan är tanken på att om vi vore begåvade med medvetande före födelsen, så skulle vi förmodligen känna samma fruktan när vi från modersskötets skuggvärld med dess frid, tystnad och värme, gör vårt inträde i livets ljusvärld, med dess oro, buller och köld. Vi odlar livsviljan, men tyvärr försöker vi inte odla viljan att dö på rätt sätt. Vi önskar oss döden blott i stunder av yttersta förtvivlan eller av översvinnlig lycka. Om vi såge döden som en fysiologisk nödvändighet liksom hunger och törst, då skulle vi eftersträva att dö,

Hon rusade längs stranden till gammnvillan och bad att få lyssna på kortvågsprogrammet från Japan. Medan värden i huset vred på rattarna till mottagaren, utropade plötsligt mrs Johnson, som förstod japanska: "Där! Den där stationen sa något om Mukden, och det är där min man är." I nästa ögenblick hördes en japansk hallåman annonsera: "En amerikan sk ämbetsman, mr U. Johnson." Alla i rummet satt andlöst tysta när en välkänd röst yttrade genom etern: "Detta är U.Alexis Johnson. Om någon hör detta var god överbringa följande meddelande till min hustru Patricia i Laguna Beach i Kalifornien: Jag är frisk och hoppas bli utväxlad via Lourenco Marques i portugisiska Östafrika. Jag sänder de käraste hälsningar till min hustru och mina tre barn."

Två månader senare avreste Johnson med "Gripsholm" i den första gruppen fångar som repatrierades av Japan.

Helen Sioussat, Chef för Columbia Broadcasting Systems PR-avdelning, åt en höstkväll 1944 middag tillsammans med sin gamle vän Bernard Baruch. En gemensam vän till dem båda, låg vid denna tidpunkt på sjukhuset, och Baruch undrade hur det stod till med honom. Utan någon begriplig anledning utbrast Helen Sioussat: "Åh, han är döende, han är döende."

Orden var sprungna ur en så stark inre övertygelse att hon inte tröstade sig ens när Baruch kollade i tidningarna, att så var inte fallet. "Jag vet att att han är döende", sade Helen. Hon var för orolig för att fortsätta det tidigare påbörjade kortspelet. Hemkommen och just lagt sig, så ringer telefonen. Det var Baruch som ringde och talade om att deras vän hade dött.

Telepatiska fenomen tycks vara särskilt vanliga i en krissituation. Två systrar, tillhörande en prominent Bostonfamilj, satt en dag ensamma hemma, då det kom telefonbud från ett sjukhus att man hade fått in en medvetslös person som råkat ut för en trafikolycka. "Han hade ingenting på sig som anger hans identitet, men han mumlade er fars namn. Kan ni komma genast?"

Jane och Virginia_ vi kan kalla dem så _ rusade

ner på gatan och hejdade en taxi. På vägen till sjukhuset satt Jane och bad tyst: "Gode Gud, låt det inte vara Freddie." Virginia åter hade hela tiden upprepat i sitt inre: "Måtte det inte vara Jack!"

På sjukhuset befanns det att den skadade var en av faderns av faderns anställda. När systrarna kom hem igen stod telefonen och ringde. Jane tog luren och höll sin bror Freddie fråga: "Är du all rätt? Jag var ute med traktorn och hörde dig plötsligt ropa på mig. Jag såg mig omkring, men du fanns inte där, så jag tyckte jag skulle höra efter. Är det något på tok?" Djupt skakad berättade Jane vad som hade hänt och varför hon hade upprepat hans namn tyst för sig själv.

Några minuter senare ringde telefonen igen. Den här gången var det den andre brodern, som frågade om det hade hänt Virginia något." Jag var på väg till Richmond med flygplanet," förklarade han. "Plötsligt hörde jag Virginia ropa på mig flera gånger. Intrycket var så livligt att jag vände planet och for tillbaka till Washington! Vardera brodern hade hört den röst som tyst upprepat hans namn.

Det är inte ovanligt med drömmar som "förutsäger" kommande händelser, men det märkligaste fallet jag har stött på bland mina vänner var en dröm som mrs Virginia Mixsell hade medan hon bodde i Paris före andra världskriget. Morgonen den 24 aug 1939 vaknade hon av att hon låg och snyftade i kudden. Hon berättade för sin man: "Jag sprang uppför trappan till våningen, jag var av någon outgrundlig anledning utom mig av raseri och jag ringde häftigt på dörrklockan. Entrédörren öppnades och en främmande karl som såg ytterligt skuldmedveten ut och hela tiden stod och gnuggade händerna mot varann. Han var kortväxt, hade mörkt, lockigt hår och var klädd i sportskostym. Han visade mig in i min våning ungefär som om jag hade varit en hyresspekulant. "Hur vågar karln bete sig så där!" tänkte jag för mig själv. Det är ju min våning, mina möbler!" Men så märkte jag att soffan och stolarna inte hade sina vanliga blommiga överdrag i grönt och vitt, utan var täckta med vita lakan, som om värdfolket hade varit bortrest.

Mitt i rummet stod det en koffert. Sen vaknade jag med en förlamande känsla av hotande ofärd."

Forts sid 19

med Nietzsches ord, "som en fackla vilken dör förbrukad och mätt på sig själv". I Österlandet finns det miljoner människor vilkas livsåskådning och religion har lärt dem konsten att dö när deras stund är inne. Liksom de älskar livet vet de också att älska döden.

För att uppnå denna filosofiska inställning måste vi odla tanken på att möta döden med vett och värdighet, som en fullödig avslutning på ett fullödigt liv.

Liksom ett mynt får sitt fulla värde när det ges ut, når livet sitt högsta värde när vi vet att skiljas från det med grace då den dagen kommer.....

Ett Märkligt seminarium.

- - - - -

För några år sedan började en kvinnlig läkare och docent vid Chicago universitetet att tala om döden - och med dem som skulle dö.

Det var mycket märkligt. Elizabeth Kübler-Ross fyrtioårig flerbarnsmamma, är känd som en skicklig läkare, en inspirerande lärare.

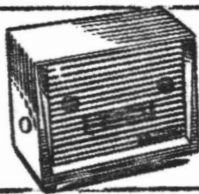
Tack vare Elizabeth Kübler-Ross vet vi i dag vad människor upplever på sin väg fram mot döden.

I början orsakade hennes "samtal" stor uppståndelse och bitter kritik, både inom universitetet och dess sjukhus. Mest samarbetsovilja möttes av läkarna. Deras inställning var den: att göra sig förtrogen med dödens psykolgi vore nästan att svika livet.

Numer är dock dessa Samtal om döden en obligatorisk del av den medicinsk-psykologiska kursen vid Chicago universitetet.

Varje år dör 80 000 människor i Sverige En av dem kan vara en vän. Kan vi göra något åt det!

"Om du vill lära dig att förstå döden, så måste du tala med någon som ska dö...."

UFO rapporter

En höstkväll 1945-46 gjorde tre småpojkar fru H. Magnusson från S Sandby uppmärksam på ett föremål på himlen. Det var till formen som en diskus men dubbel, en s.k. parisare.

Observationsplatsen var Lokföraregatan i Lund. Fru Magnusson har på senare tid varit sjuk och inlagd på sjukhus för operation.

Under narkosen upplevde hon att ett nytt möte med flygande tefat var att vänta. I nov månad 1972 hemma vid halv 1 tiden en natt såg Fr Magnusson en guldskinrande farkost, som i sakta glidflykt kom österifrån med kurs mot norr.

Föremålet var 1m i diameter och det syntes i en halv timmes tid.

Rapporten insänd av
Fru H Magnusson.
S:a Sandby.

De kommer från andra planeter

Arb.
29
72

De senaste veckorna har oidentifierade flygande föremål, UFO, observerats på flera platser i Sverige, bl a i Gästrikland, Umeå och Kiruna. Någon förklaring har inte lämnats. Allmänheten är okunnig om fenomenet UFO, men vill gärna veta något. Myndigheterna meddelar bara att det inte rör sig om flygplan och att de inte har några forskningsanslag. Denna totala likgiltighet är skrämmande. Bevisen för dessa föremåls existens svämmar över och många vetenskapsmän är redan övertygade om att flertalet observationer inte kan få någon vanlig erkänd förklaring. Föremålen avger ofta intensivt ljus och rör sig i intelligenta mönster. Mycket tyder på att det rör sig om farkoster av utomjordiskt ursprung.

Riksorganisationen UFO-Sverige arbetar för att informera allmänheten om UFO-fenomenet. Vi består av ca 50 grupper över hela landet. Vi har som enda grundläggande åsikt att dessa "flygande tefat", UFO, är farkoster av utomjordiskt ursprung. Vi tillåter inte att allmänheten undanhålls detta faktum. Vi kan inte bortse från den betydelse det har att vi besöks av andra civilisationer.

Göran Ebbesson

Samma dag avseglade mrs Mixsell och hennes 14-årige son David med "Normandie" till Amerika. Fartyget hade nått och jämnt hunnit lägga till i New York då kriget i Europa bröt ut. Mrs Mixsell kunde inte återvända till Frankrike. 1944 blev David inkallad. Några månader senare stupade han.

Efter krigsslutet reste mrs Mixsell till Frankrike och försökte återfå sin våning. Den hade tagits i besittning av en amerikansk överste som inte hade någon lust att flytta och därför undvek att träffa henne. Till sist kom de emellertid överens om en tid då hon skulle komma upp och inspektera sin våning. När hon kom fram till huset, hade hon arbetat upp en sådan ilska att hon inte hade tålamod att vänta på hissen, utan sprang uppför trappan och tryckte hårt och länge på ringklockan.

"Dörren öppnades av översten, som alldeles avgjort såg skuldmedveten ut", berättar mrs Mixsell. "Vad som gjorde mig stunn av häpnad var att han var identisk med mannen som jag hade sett i min

dröm nära sex år tidigare. Han var kortvuxen, hade mörkt lockigt hår och sportkostym i stället för uniform. När han så började gnugga händerna mot varann precis som mannen i drömmen, blev jag så uppskrädd att jag föste undan honom och sprang in i salongen. Och där var det på vippen att jag hade svimmat! Mina grön-och-vita möbelöverdrag hade tvättats så många gånger under ockupationen att de hängde löst och var alldeles urblekta. De såg faktiskt ut som lakan. Och mitt i rummet stod en kofert!"

Nu förstod hon äntligen varför hon hade gråtit och känt en sådan förtvivlan i samband med sin dröm. Innan den kunde bli verklighet, skulle hennes ende son dö.

JAG GÖR inte anspråk på att förstå något av mekanismen bakom dylika sällsamma upplevelser. Men det är min tro att dessa parapsykologiska gåvor, liksom alla andra, har förlänats människan för att brukas och utvecklas. Alldeles som 1900-talet betecknar ett radikalt genombrott i människans utforskning av rymden, så kommer, tror jag, nästa sekel att spränga de gamla gränserna för vårt utforskande av det mänskliga psyket.

Kontaktadresser till Malmö Interplanetariska
Sällskap.

Ebbe Johansson
Veberödsgatan 22
212 28 Malmö.
Tel 18 37 32.

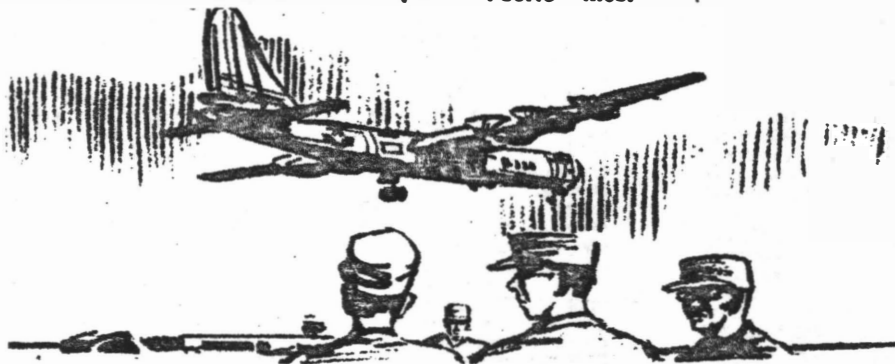
S B Svensson
Trangränden 15
235 00 Vellinge
Tel 42 15 76.

För information och svar brevledes ber
vi Eder vänligen medsända svarsporto.

VÅR GÄFFULLA VÄRLD

Ska man någonsin finna orsaken till de mystiska "olyckorna". Flygplan och fartyg som försvinner utan att lämna minsta spår

efter sig. Det händer inom "Dödens triangel" — mellan Florida, Bermuda och Puerto Rico.

Med all modern radio-, radar- och navigeringsutrustning som fartyg och flygplan har i våra dagar tycker man det borde vara så gott som omöjligt för en båt eller ett flygplan att försvinna totalt utan att lämna några spår efter sig.

Men i Dödens triangel — ett stycke hav där Bermuda, Puerto Rico och Florida bildar hörnen — har över 1 500 människor för-
svunnit mystiskt under de senaste 25 åren...

Ett ensamt flygplan kan naturligtvis störta som en sten och slukas upp av havet utan att lämna spår — men vid flera tillfällen har två plan försvunnit samtidigt och vid ett tillfälle var det sex plan som försvann på en gång...

Varje gång ett fartyg eller flygplan har försvunnit har man satt i gång stora undersökningar för att försöka utreda orsakerna.

Men tills någon lyckas lösa mysteriet med Dödens triangel korar slutrapporterna från undersökningskommissionerna att ha samma lydelse:

"Det är för närvarande inte känt hur flygplanet/fartyget försvann eller vad som hände med dess passagerare eller besättning."

Högkvarteret

I Londons West End ligger en stor byggnad som utgör högkvarteret för brittiska luftfartsministeriet. En av de många avdelningarna är byrån för undersökningar av flygplansolyckor, hemvist för många tjocka pärmar fullproppade med olycksrapporter. Två av dessa pärmar berättar om två likartade och lika fantastiska händelser.

Det var strax efter tre på eftermiddagen torsdagen den 29 januari 1948. Kapten B. W. McMillan, chef på flygplanet "Star Tiger", startade från flygplatsen utanför Santa Maria på Azorerna och styrde kosan mot Bermuda. Det var den tredje etappen på en flygning från London till Havanna. Både han och hans andrestyrman, kapten D. Colly, hade gjort samma tripp med Tudor-plan många gånger tidigare.

Med sig hade de fyra besättningsmän, två flygvärdinnor och 25 passagerare. Bland de sistnämnda befann sig en VIP (Very Important Person), flygmarskalken Sir Arthur Coningham, ledaren för flygvapenstyrkorna under andra världskrigets ökenkrig och chef för Andra taktiska flygvapnet under invasionen av Europa.

Perfekt väder

Avståndet från Azorerna till Bermuda är ungefär 320 mil över öppna havet — en av världens längsta flygleder över öppet vatten. Just därför brukade besättningar på den här leden dubbelkontrollera både flygplan och väder längs ruten.

Kapten McMillan visste attturen skulle ta ungefär 12 timmar vilket skulle kräva cirka 10 000 liter bensin. Han begärde och fick över 13 000 liter.

Vädret lovade att bli perfekt. Sikten skulle vara maximal.

Tudor-planet genomgick en fullständig säkerhetskontroll och därefter startade man.

Under de följande 11 timmarna hördes planets anropssignal G-AHNP regelbundet då man rutinmässigt begärde navigationsbärningar från olika stationer längs ruten.

"Allt väl" ...

Kvart över tre på fredagsmorgonen rapporterade dessa stationer att G-AHNP hade anropat Bermuda för navigationsbåring. Den talade om för kapten McMillan att han låg i rätt kurs och befann sig cirka 50 mil från Bermuda — slutdestinationen. McMillan i sin tur rapporterade att vädret var perfekt och att allt var väl med hans plan.

35 minuter senare försökte stationen i Bermuda kontakta "Star Tiger". Igen men kunde inte få någon kontakt vare sig med morse eller radiotelefon. En snabbkontroll med de andra stationerna i området visade genast att de inte hört någon signal från planet efter 3.15 på morgonen.

Letandet efter det förmodade vraket satte genast i gång. Under de följande fem dagarna var inte mindre än 104 flygplan i färd med sökandet.

Men utan resultat — varken oljefläckar eller fly-

tande vrakdelar och livbälten kunde observeras.

En grupp radar- och radioexperter kontrollerade utrustning av samma typ som fanns på det försvunna planet. Resultat: risken att fel uppstått var ytterst minimal. Brandskyddsexperter undersökte en eläkningsanordning, likadana som den i planet. Resultat: risken för fel minimal.

Bästa trim

Planetets fyra motorer var i bästa trim enligt de anteckningar man hade. Om en av dem hade stoppat skulle de tre övriga mer än väl ha räckt till. Att alla fyra stoppat på en gång var otänkbart.

Besättningen på planet var rutinerad och skicklig — det var inte troligt att de skulle ha gjort något misstag.

Med ledning av dessa fakta avslutade undersökningskommissionen sin rapport med orden:

"Det finns ingen anledning att tro att 'Star Tiger' störtade i havet utan att ha hunnit sända ut ett SOS. Det finns heller ingen anledning att tro att planet fick slut på bräns-

let, eller navigerade fel, eller plötsligt fattade eld, eller fick mekaniskt fel."

Detta kunde ha varit slutet på historien om "Star Tiger". Men ett år senare fick undersökningskommissionen anledning att titta igenom rapporterna igen. Då inträffade nämligen ett till försvinnande — identiskt med det föregående!

Planet var av samma typ — Tudor — och hade beteckningen G-AGRE. Det försvann under flygning mellan Bermuda och Kingston på Jamaica den 17 januari 1949.

Chef på planet var kapten J C McPhee, som hade en besättning på sex man och 13 passagerare med sig. Precis som "Star Tiger" hade man ett överskott av bränsle i planet.

Vädret var perfekt den här gången också — nästan vindstilla och maximal sikt.

Ungefär 200 sjömil sydväst om Bermuda tystnade plötsligt alla signaler från planet...

Larm gick omedelbart. Under sju dagar var 80 plan sysselsatta med sökandet understödda av en hel armad fartyg, stora och små, som i en veckas tid finkammade hela det aktuella området.

Resultatet blev detsamma som vid "Star Tigers" försvinnande: inga oljefläckar, inga flytande vrakdelar, inte ett spår av gummiflöttor eller livbälten!

Utplånade ...

Det var bara att konstatera: "Star Ariel" och "Star Tiger" hade försvunnit i 'dödens triangel' — utan att man kunde finna något som helst spår efter dem. Inget av planen hade försökt sända ut SOS, båda planen var i mycket gott skick, Vålförsedda med bränsle, hade tränad besättning, och i båda fallen var vädret perfekt. Två flygplan och 53 människor hade försvunnit totalt — till synes helt utplånade från jordens yta...

Det var ett mysterium. Experterna i olyckskommissionen gick igenom alla tänkbara förklaringar — men ingen av dem höll. Man började nästan tro att det låg något övernaturligt bakom de mystiska försvinnandena. Och den dag som i dag är har man ännu inte funnit någon förklaring. Mystiken är lika tät nu som för 18–19 år sedan...